

MÉREGTELENÍTŐ

2022. 11. szám

**Kezdetben azt gondoltam, hogy a haláloz
veszteség és pusztulás, fájdalom és bánat,
melyet alig lehet elviselni.**

**S most kezdek rádöbbenni, hogy az Életed
ajándék volt, és egyre erősödő szeretet maradt tána
(Marjorie Pizer)**

KEDVES OLVASÓ!

Bizonyára megértesz, hisz emberi sorsunk nagyjából azonos. Időbeli elcsúszásokkal, de megtörténik velünk mindaz, amiért erre a világra születtünk. Kapunk küzdelmeket, szenvedést, örömet, bánatot, gyászt és születést. Kapunk felismeréseket.

Van úgy, hogy akár évtizedig sem sújt le ránk az elválás pallosa, aztán meg gyors egymásutánban elveszítjük azokat, akik megtartottak, akikkel egygé vált az életünk. És szinte megtántorodunk tehetetlen fájdalomunkban. Kinek mekkora erő tartalékai vannak és hány segítő kéz nyúl feléje, mégis lehet, hogy nem nyeri vissza soha már a gondtalan, könnyű létezés örömét.

Helyette kap egy formálódó felismerést, mit is kezdjen most már megcsonkult életével. Ki lassan kapizsgálva, ki megszokottabb módon tudatosan fordul a körötte lévő hasonló sorsúak felé.

Ezek a lépések annyira fontosak, mint azok, amiket járnunk tanulólábaink egykor felismertek. Ekkor megmenekültünk!

Mert már nem záródunk be magányunk keserves cellájába. És megtanulunk panaszkodás helyett meghallgatni, segítségkérés helyett segíteni.

Hosszú az Út Hazáig – de reményre, szeretetre találva, azt megosztva, botladozva eljutunk sorsunk beteljesedéséhez. Ez az út végül olyan boldogságba torkollik, amit emberi szív és értelem elképzelni sem tud. De ezt megígérték nekünk sorsunk kezdetén.

Kívánom, hogy ezek a ködös napok juttassanak el mindnyájunkat erre a belső látásra. Akkor bízva mondhatjuk: viszontlátásra!

Buda Ferenc: Végszó

Mi egyben állt mind szétomol
megül az útpadkán a por
szél fújja kerék fölveri
ám egy nap hűvös tengeri
párákból vidám fellegek
toronylanak a táj felett
majd egy-két óvatlan marék
hullt magból zsenge sarjadék
fakad ki zölden és üdén
a lüktető út rézsűjén
s mi széthullt ismét összeáll
és nincs halál és nincs halál

Reményik Sándor: Halotti beszéd a hulló leveleknek

Látjátok, feleim, hogy mik vagyunk?
Bizony bíbor és bronz és arany
És örökkévaló szent szépség vagyunk.
Ahogy halódunk, hullunk nesztelen:
Bizony, e világ dőre, esztelen
Pompájánál nagyobb pompa vagyunk.

Nem történhetik velünk semmi sem,
Mi megronthatná szép-igaz magunk.
Míg a fán vagyunk: napban ragyogunk,
S ha alászállunk, vár a hús avar,
Testvér-levél testvér-lombot takar,
Ott is otthon vagyunk.

Ha megkeményedünk és megfagyunk:
Zúzmara csillog rajtunk: hermelin.
Bíbor után a fehér hermelin.
Bizony szépek vagyunk.
Látjátok, feleim, hogy mik vagyunk?

Ha végre földanyánk része leszünk,
Ott is szépek leszünk.
Ott is otthon leszünk.
És árvaság csak egy van, feleim:
Az erdőn kívül lenni.

Otthonalannak, hazátlannak lenni.
Nagyvárosok rideg utcakövén
A széltől sepertetni.
Sok más szeméttel összekevertetni.
Árvaság csak ez egy van, feleim.

S amíg itthon vagyunk:
Bizony bíbor és bronz és arany
És örökkévaló szent szépség vagyunk.

ÚJRATERVEZÉS

Orvos-Tóth Noémi: A gyász a legnehezebb élményünk.

A haldoklás régen közösségi élménynek számított. A haldokló mellett összegyűlt az egész család azért, hogy átbeszéljék az életüket, és feloldozást kapjanak.

Ilyenkor rengeteg felgyülemlett konfliktust és félreértést beszéltek ki magukból. Ebben az időszakban meg lehetett bocsátani mindenért. Az elbúcsúzással együtt meghallgatták a haldokló utolsó intelmeit. Ha a tanácsok elmaradnak, rengeteg kérdés marad a gyászolóknak. Ezeket utólag már nehéz túllépni. Tanácstalanná válhat a gyászoló fél, mert nem tudja, hogyan vigye tovább az életét. Sokszor a gyerekekkel vagy a házzal kapcsolatos tanácsok alapozták meg a gyászoló jövőjét. Ez a fajta feloldozás és jövőbe mutató végtelenül fontos.

A megemlékezést szolgálta a nappali siratás és éjszakai virrasztás. Ezekben az élményekben meg lehetett élni a fájdalmat. A halott megmosdatása és ünneplőbe öltöztetése, valamint felravatalozása is nagy jelentőséggel bírt. Régen a cselekvési tervet a közösség nyújtotta. A halált követően a család a gyászolókkal együtt maradt. Mivel a gyász egy nagyon komoly regresszív állapot, mely tehetetlenséget szül, a család az első időkben intézte a takarítást és a főzést is.

A virrasztás és megemlékezés segít megélni a fájdalmat.

Az özvegyek egy éven keresztül a gyász időszakát élték. Ebben az időszakban eleinte fekete ruhát, majd az idő előrehaladtával inkább szürke viseletet vettek magukra. A fekete szín jelezte a közösségnek, hogy óvatosabban bánjanak a gyászolóval. Nem is hívták mulatságokba, amíg tartott az egy év. A fájdalmat nem lehet szórakozással feloldani. Ezt meg kell élni. A hagyományos közösségi rítusok is azt segítették elő, hogy a gyászoló megélje a fájdalmát. Manapság inkább az a divat, hogy már két hónap után szórakozásra és bulira invitálják meg a gyászolókat. A régi rítusok segítették a fájdalom megélését.

...Manapság nem igazán tudunk a furcsa érzéseinkkel szembenézni, így leggyakrabban elfojtjuk azokat. Bizonytalanok vagyunk, hogy mit mondjunk egy gyászolónak. Ritka, ha egy igazán támogató közösség veszi körbe az embert. Az elveszett hagyományokat megpróbáljuk pótolni a tudománnyal.

A gyászidőszakot a tudomány három szakaszra bontja. Az első szakasz a sokk állapota. Az ember fel sem fogja azt, ami történt. Ebben a helyzetben nem tud sírni, mert le van bénulva. Ez sokszor félreérthetővé válik a környezet számára, és közömbösségnek hiszik. Az első szakaszt a feldolgozás tudatosulása követi, majd végül a megnyugvás jön el.

Éljük meg a gyászunkat!

A halálra és a gyászra úgy gondolunk, mint egy influenzára, ami gyorsan elmúlik. Ez hatalmas terhet jelent számunkra. A gyász igazából egy hosszú folyamat. Amikor tudatosan az érzés, akkor kitölti az ember teljes életét. Olyan ez, mint egy piros labda egy üvegben, ami alig hagy levegőt. A gyászoló számára a napi túlélés is nehézséget okoz, és nem tud a jövőjére koncentrálni. A gyászfolyamat előrehaladtával nem a labda megy össze, hanem az üveg nő meg. Az emberben megmarad a gyász érzése, de már egyre inkább el tud fordulni, és tud mással is foglalkozni. Képes élvezni az életet.

„Nem a veszteség érzése szűnik meg, hanem én teljesedek ki” – állapította meg a pszichológus.

A korábban elfojtott gyászt utólag is újra lehet tervezni – jelentette ki Orvos-Tóth Noémi. Az ember személyisége idővel változik. Máshogyan kezd el viszonyulni az eseményekhez. Az elfojtott érzelem megmarad, így vissza lehet hozzá nyúlni. Külső segítséggel és új stratégiákkal elindulhat a feldolgozási folyamat. Tyúklépésekben haladva, lassan helyrerakódnak az érzések.

A pszichológus szerint időt kell szakítani az elengedésre. Nem lehet mindenben rögtön túl lenni. Egy szakítás, egy munkahely elvesztése, vagy egy költözés is gyásznak tekinthető. A gyászidőszak végén újra kell terveznünk életünket, ehhez pedig szükséges a fájdalom megélése. A mai ember nagyon fél az érzéseitől. Ha nem élünk meg teljesen egy élményt, attól az még bennünk marad. A környezetünket és gyerekeinket titkokkal és tabukkal nem védjük meg a gyásztól, csak izoláljuk az érzéseket. Az életről és halálról való beszélgetések azonban segítik a feldolgozást.

„A halál nem pont, hanem kettőspont.” /Dr. Gyökössy Endre/
Mindset Pszichológia

000

Juhász Magda: Mint egy tövisbokor

Amikor elmentél
nem voltam melletted,
nem akartam látni,
hogy megáll a szíved.
Hogy megáll a szíved,
amely úgy szeretett,
hogy annál már jobban,
senkié sem szeret.
Kereslek, kutatlak,
mindig téged látlak,

de futnak előlem
a csalóka árnyak.
Rovom az utcákat
s lerogyok egy padra,
aztán futok tovább,
ki a sivatagba.
Mert az lett az élet,
egyedül maradtam,
mint egy tövisbokor
kűnn a sivatagba’.

Berényi Mihály: Színtemető

Nyáron érlelt színeimnek
szürke arccal búcsút intek.

Bordó, bíbor, barna, sárga:
zuhan, pereg le a sárba.

Földre szédül élénk, fakó;
színtemető ősz a bakó.

Színeket öl gyilkos vágyból:
avar lesz a szivárványból.

Berényi Mihály: Őszel

Már csak a szajkó
töri meg a csendet,
nézd a virágot,
valamennyi szenved,
ködtakarót húz,
didereg a nyárfa,
sárga levél hull
a fekete sárba.

Jaj, ha nem tudnám,
hogyan a gyökerekben
szunnyad az új nyár,
mint a gyerekekben,
jaj, ha nem tudnék
csalogányra várni,
ebben az őszben
megtörténhet bármi!

Utassy József: Szép lassan

Rombol már az idő, rohamozzák arcom a ráncok,
gesztenyebarna hajam zúzmara-vert, odavan.
Kopnak a porcok is, elmeszesednek a nyútt csigolyák mind:
fújnak az őszi szelek, fájnak a gyöngy idegek.

Szölősi-Csengő Hajnal: Ölelés

Emlékszem még, mikor először találkoztunk. Meleg, nyári nap volt, és én figyeltem, ahogy füрге felhőfoszlányok szelték az eget; játékosan kavarogva, mindig alakot váltva, mindig távolodva. Mély merengésemben észre sem vettem, ahogy kinyílt a ház hátsó ajtaja. Édesanyád sétált ki rajta, karjában egy csecsemővel. Az voltál te. Lassan sétálva mutatta meg neked a kertet, benne megannyi tarkán virító virággal. Ahogyan a sétátok végére értetek, megálltatok a kert végében. Éppen mellettem.

– Ez pedig egy tölgyfa. Ha eljön az ősz, a levelei színesek lesznek, és lehullanak – magyarázta édesanyád.

Emlékszem arra, ahogy felcsillant a szemed a látványomon. Aznap éjszaka türelmesen vártam a holnapot, hogy újra láthassalak.

Év év után jött, és én a kert végében állva figyeltem, ahogyan apró csecsemőből kislánnyá nősz. Számtalanszor látogattál meg engem, és én igyekeztem a legnagyobb leveleket növeszteni, hogy árnyékkal megvédjelek a tűző nyári napokon. Minden ősszel összegyűjtötted azokat a leveleket, és büszkén mutattad meg a szüleidnek. Telente magányosan álltam, mély álomban, de megérte a hosszú várakozás, mert minden tavasszal édesanyád felszerelte azt a kerékhintát, amit te annyira szerettél.

Sosem felejttem el a napot, amikor először mentél iskolába. Az arcod izgatottsággal kevert aggodalmat sugárzott. Még mindig gyűjtögetted a leveleimet, és még mindig játszottál az árnyékom alatt, de egyre kevesebbet. Szeretted kijárni és olvasni, noha a könyveid szinte csak képekből álltak. Szerettem azokat a könyveket. Messzi tengereket, végtelen sivatagokat és burjánzó dzsungleket ábrázoltak, bennük számtalan állattal.

Mikor véletlenül letörted egy gallyamat, emlékszem a riadt szemeidre, ahogy beszaladtál a házba. Bár alig fájt, te mégis betekerted a sérült ágamat egy vörös kendővel. Szerettem azt a kendőt. Téphette akármekkora szél, én vigyáztam rá.

Ott voltam neked mindig, mikor lógattad az orrod, és ott voltam neked, mikor sugárzott az arcod az örömtől.

Egy tavasszal a kerékhinta helyére egy függőágyat akasztottál, és ott olvastál. Ezek már nem képeskönyvek voltak, csak sejteni tudtam, mi állhatott azokon a lapokon.

Már nem voltál kislány, nagyot nőttél az évek alatt. Még emlékszem az első iskolai szerelmedre, aki, mikor idehozta, egy késsel mélyen belém véste szerelmetek erejét. Nem bántam, mert boldognak láttalak téged.

Ahogy teltek az évek, egyre kevesebbet láttalak. Fiatalból felnőtté váltál, és már nem jártál ki olvasni a függőágyhoz. Teltek az évek, és kezdtem azt hinni, hogy örökre elmentél. Magányosan várakoztam a kert végében, vágyva a társaságodra, reménytelenül.

Mikor visszatértél, a szüleid már öregek voltak, és te a gondjukat viselted. Néha láttam, ahogy kinézel felém. A kertben már nem teremtek zöldségek és nem tarkállottak virágok; gaz fedett mindent.

Egy napon riadt kiabálást hallottam, és rá nem sokra szirénázást. Csak foszlányokat kaptam el a sziluettetből az éjszaka sötétjében, ahogy emberek egy autóba raktak téged, és vijjogva elhajtottak.

Nem hallottam sok mindent abból, amit a szüleid mondtak csendesen egymás közt, de elég volt ahhoz, hogy tudjam: többé nem foglak viszontlátni téged.

Teltek a napok, de nem kaptam választ számtalan kérdésemre. Egyszer azonban emberek érkeztek a házhoz. Egyenesen odajöttek hozzám. Fel voltak szerelve, és egy kis méregetés után nekem estek éles fűrészekkel. Megfosztottak a gallyaimtól, és a törzsemet elemelve a földtől elszállítottak. A fájdalom miatt nem emlékszem sokra, csak arra, ahogy letesznek valahol, majd átszabnak valami mássá. Innentől már homályosak az emlékeim, de éreztem, mikor az üres törzsben elhelyeztek valamit. Téged. Hallottam a gyászoló szüleid zokogását, majd éreztem, ahogyan mélyen a föld alá kerülök, bennem – veled. Itt minden elsötétült.

Hát, így kötöttünk ki itt. Minden egyre csak halványodik, nem tudom, meddig leszek képes érezni még a jelenlétedet. Ha el is sötétedik minden, tudom, hogy te itt leszel az ölelésemben. Csendesen, az idők végezetéig.

Amíg őriz a szemed, amíg lehunyt szemmel látsz,
- lehet, elmegyek, de itt leszek, - a lábnyomomban jársz

Amíg érez a kezed, - amíg néha még rám vársz, -
egy mozdulatban egyszer majd újra megtalálász.

/Kipling/

Rainer Maria Rilke: Altató

Hogyha elvesztlek, no mondd,
tudsz-e úgy elaludni többet,
hogy ne susogjak majd fölötted,
mint a széles hársfalomb?

Hogy ne lesselek s szavam
rá ne simuljon, mint a pilla,
kebleidre, a karjaidra,
és a szádra álmosan.

Hogy ne zárjalak le majd,
önmagadnak adva téged,
mint egy kertet, ahol temérdek
csillag-ánizs, mézfű hajt.

/Nemes Nagy Ágnes fordítása/

Kisfiú a temetőben

A kisfiú olyan öt éves forma volt. Várt. Várta a nagymamát, akivel ki fognak menni a papához a temetőbe. A nagymama pedig még tett- vett. A fiú pedig izgatott volt már, sosem volt a temetőben, a papánál sem, így kérdezgette a nagymamát.

- Mama, miért visznek az emberek ennyi virágot a temetőbe?

- Mert a virágokkal gondolnak azokra, akiket szerettek, de már nincsenek.

Úgy mint a papa.

- Értem. Mama, én is szedhetek virágot amit vihetek ki oda?

- Persze Angyalom. Nekem még van egy kis dolgom, szedj amennyit akarsz, a fagyok úgylis elviszik.

A kisfiú fogta magát, és kiment, és egy nagy kazal virággal tért vissza.

Közben a nagymama is elkészült, így elindultak.

Mikor kiértek, a nagymama biztos léptekkel ment, a kisfiú megszeppenve követte a kősírok között. Majd mikor odaértek a papa sírjához meglepődött.

- Mama, a papa ott van lent?

- Csak a teste, a lelke ott fent a mennyben - mutatott az ég felé.

- Az jó, mert ott lent biztos hideg van, és a papa nem szerette a hideget. Az a sok bácsi, és néni is ezért jön ki a temetőbe? Virágot hozni?

- Igen, de nemcsak virágot hoznak, hanem gondolják tisztogatják a sírokat, és sokat gondolnak azokra akikhez kijöttek.

- Akkor ezért szomorú mindenki itt?

- Tudod, sajnos az emberek sokszor későn eszmélnek rá mennyire múlandóak vagyunk, és sok dolgot nem tudtak elmondani azoknak, akik már nincsenek közöttünk.

- De miért nem akkor mondják el, amikor még a többi ember még nincs a mennyben? Mert így is hallják? A papa is hall minket?

- Remélem igen Angyalom...

- Mama, körbemegetek?

- Jó, de messze ne menj, nemsokára végzek.

A nagymama belemerült a feladatába, és fel-felpillantott kisunokáját keresve.

Látta a komor tekintetű szőke üstököt, ahogy járkál csendben.

Aztán a jövő-menő emberek szavára lett figyelmes.

- Virágot kaptam egy kisfiútól...

- Marika egy kisfiú adott két szál virágot nekünk...

- Megjelent és mosolyogva adott egy virágot és elfutott...

- Kié ez a kisfiú? Végigjárja az egész temetőt, és mindenkinek virágot ad!

A nagymama körbenézett, és meg is látta unokáját, ahogy egy hajlott hátú asszonynak adja épp az utolsó szál virágot a kezéből.

Oldalt pillantott, s a nagy csokor virágnak hűlt helye volt, amit unokája szedett.

Könnybe lábadt szemmel hívta magához:

- Hát te merre jártál? Most hallom, hogy egy kisfiú mindenkinek virágot osztogat. Nem a papának szedted?

- A legszebb itt van, az a papáé. A többit meg odaadtam néniknek és bácsiknak.
 - De miért?
 - Mert szerintem sokkal jobb a kezükbe adni a virágot az embereknek. A nagymama magához ölelte a kisfiút, és szeme összeakadt azokéval, kik lassan, mosolyogva sétáltak el mellettük. Kezükben egy szál virággal, párás szemmel. Majd halkán így szólt:
 - Tudod, ezt a papa biztos látta...
 - Biztos?- nézett fel rá a kisfiú.
 - Biztos...
- (~Forrás: net~)

Acsai Roland: Uram

Olyan éles minden,
téged is élesebben látlak,
Isten.

Látom a társasházad,
te nagy közös képviselő,
és arra tanít az alázat,

hogy dobjak félre mindent, ami nem ő,
ami nem a fiad,
csak rá legyek vevő.

Mindig itt voltál velem, igaz.
Mégsem tudtam sokszor róla,
mi a vigasz.

Ahogy az időről nem tud az óra,
csak mutatja, mechanikusan,
ki tudja, mióta,

Uram.

Fekete István: Szimat gyászol

Amikor a vadászt eltemetik, minden jóra való kutya kötelességének tartja kifeküdni a sírra, és utána pusztulni gazdájának. Legalábbis így kellene lenni, ha igaz volna mindazon történet, melyet erdészek és vadászok bánatos özvegyei mesélnek az unokáknak, ha azok a családi albumban lapozgatva megkérdik, ki az a szakállas bácsi a puskával.

– Dédapád, fiacskám. Ritka szép ember volt a maga korában. És micsoda vadász!... A vadászatról aztán a kutyára terelődik a szó, főleg arra az egyre, az utolsóra.

– Nem evett, nem ivott. Kiment a temetőbe, és ott pusztult el a sír mellett. Megszakadt a szíve. Nagyanyám e tekintetben nagyon dicsérendő kivétel volt. Amikor dédapám felől érdeklődtem, aki ezerráncú csizmában és lengyel nadrágban hányt fittyet a múlandóságnak, azt mondta:

– Nagy korhely volt az öregúr, nyugodjék békességben.

– De jó vadász volt?

– Hát, fiam, én nem vadásztam vele, de hogy kisebb malmot elhajtott volna, amit megivott, azt tudom, mert én hordtam fel a pincéből a kadarkát nyáron és a hárslevelűt télen.

– Szép ember volt?

– Szálas, magas, erős ember. Nagyon jószívű, és nagyon könnyelmű.

– Nagymama nem szerette?

– Istenem, dehogynem. Csak az igazságot mondom.

– Szép kutyái voltak?

– Én már bizony nem emlékszem, fiam. Csak az utolsóra. Szimat volt a neve, és hűségesen kikísérte dédapádat a temetőbe is.

„Na, végre – gondoltam –, hát nekünk is volt olyan kutyánk!” És láttam a kutyát, amint a családtagok után, de az ismerősök előtt követi a koporsót, lehorgasztott fejjel és mérhetetlen bánattal kutyaszívében. És nem tágít a sírtól. Fújhat a szél, eshet a hó. Nem eszik, nem iszik, és nem megy többé haza. – Szegény Szimat!

– Vele volt dédapáddal azon az utolsó éjszakán is. A jóisten tudja, mi történt akkor... Karácsony és szilveszter közt volt az idő – mesélte nagyanyám. – Fekete karácsonyunk volt akkor, és csak másnapján esett kevés hó. De az idő gyenge maradt. Délután már nagy volt a köd, és hiába kéreltük dédapádat, hogy ne menjen sehova. Hiszen nem látja a ló fejét se.

– Azért van a ló, hogy lásson – mondta, és nyergeltetett. – Éjfélre itthon vagyok. Gyere, Szimat! De nem jött éjfélre. Még hajnalra se. Rettegve vártuk a reggelt, mert az utakon rossz hidak voltak akkor még, és a sötét éjszakában mérhetetlen köd. Reggel volt már, amikor eldobogott a ló a ház előtt, és a kocsis nyikorogva nyitotta ki a kaput. Gondolhatod, milyen örömmel mentünk ajtót nyitni. De amikor szegény dédapádat megláttuk, majdnem elsírtuk magunkat. Fáradt öregember lett azon az éjszakán. Nem szólt semmit, csak végignézett rajtunk, és bement a szobájába. – Gyere be,

Mariska. Csak te egyedül. Dédanyád bement, és egész délelőtt együtt voltak. Csak később tudtuk meg, hogy azon az éjszakán éjfélről reggelig bolyongott dédapád. És éjfélről reggelig nem talált haza. Először káromkodott és megverte a lovat. Aztán szidta Szimatot, de a ló csak remegett, s a kutya nyüszített a ló előtt a sötétségben. Akkor megsimogatta a lovat, és biztatta Szimatot, hogy szedjék össze magukat. Elindult a ló, lassan, botorkálva, s amikor megállt: a kovácsi temető kapuja előtt voltak. – Hova hoztál, te bolond?! – rántotta meg a kantárszárat, de ekkor már nem káromkodott. Csendesen elfordultak a temetőkaptól, és mentek tovább az úttalan ködben. A ló néha megállt, mintha tájékozódna, és ilyenkor odahúzódott Szimat is, mintha kérdezni akarna valamit. – Rám hiába nézel, Szimat – mondta dédapám csendesen –, ha ti nem tudjátok az utat... – És mentek tovább szóltanul. A ló tapogatva rakta lábait, mintha vízben járna, s amikor megállt, a ködből kibontakozott a kürtösi temető nagy, fehér keresztje. Innét már szóltanul fordultak el, és ekkor fagyos, mély csend lett egyszerre. Nem hallatszott a ló dobbanása se, csak később álltak meg hallgatózva, mert a dermesztő némaságban előttük valahol egy tyúk hívogatta kotyogva csibéit. Dédapád ekkor megroskadt a lovon, és megöregedett, mert jól emlékezett, hogy az ő apját is a kotlós hívogatta kísérteties kotyogással. Meg is halt egy héten belül. A kantárszárat a ló nyakába dobta, végiggondolta eddigi életét, elrendezte magában, amit el kell rendezni, és reggel lett, mire hazataláltak. A házban ettől kezdve síró, beteg csend lett. Anyánk úgy kísérte apánkat, mint az árnyék, és vidám dolgokat mesélt, de hangja reszketett, és szeme reggelenként vörös volt a sírástól. Szilveszter délutánján dédapád mintha levetette volna szomorú tűnődését. – Megnézem a favágókat – mondta. A favágók nem voltak messze, és az ablakból látszott, hogy pipázgatva nézi a fák döntését. Közben bealkonyodott, és később, mintha a pitvarban sok láb dobogott volna. És valami várakozó suttogás... Anyánk fehér lett, mint a gyolcs. Az ajtó megnyílt, és behozták apánkat. Akkor már meg volt halva. A kiásott fa feléje dőlt, és amikor el akart lépni, megcsúszott, térdre esett, úgy maradt, mint aki tudja, hogy ez elől nincs kitérés...

– És Szimat? – kérdeztem.

– Szimat is jött vele, és kísérte az embereket, mint a zsandár.

– Aztán?

– Aztán a temetés után ott maradt a temetőben, hiába hívtuk

– Szegény Szimat!

– Várj csak, még nincs vége. Másnap reggel ki más ül a pitvaron, mint Szimat Persze rá se néztünk. Tányérját elvettük. Egész nap szomorúan lézengett a ház körül, és este eltűnt. Így ment egypár napig. Reggel jött, este elment. Hova megy ez a kutya? „A temetőbe – mondta a kocsis. – Panaszodik is Peták Jancsi bácsi, a sírásó, hogy nem mer este végigmenni az úton, mert Szimat ott fekszik az erdész úr sírjánál, és úgy acsarkodik, mint egy tigris.” Szimat ezek után visszakapta tányérját, és nagy becsülete lett a házban. De éjszakára sose maradt otthon, akár esett, akár fűjt. Egyszer kimentünk a temetőbe, és meglestük. Alig alkonyodott, jött a Szimat rohanva az úton.

Körüljárta a sírt, és miután rendben talált mindent, lefeküdt. Ha kocsis ment az úton, felállt és morgott.

– És ott pusztult el a sír mellett? Nagyanyám azonban nem tágitott az igazságtól.

– Megmondanám, ha úgy lenne. De nem volt úgy. Torkán akadt egy nagy csont, és megfulladt. Szó, ami szó – legyintett nagyanyám –, nem volt igazi hűséges kutya.

De azért Szimatot én nem hagyom. Ő legalább éjjel kijárt, mert úgy tanulta, hogy az emberekre, akár élők, akár holtak, csak éjjel kell vigyázni. Mikor utoljára dédapám sírjánál voltam, már nagyanyám sem élt régen. A sírokon vastagon nőtt az őszi avar, és csak négy suttogó, óriás fenyő őrizte az öregek álmát. És ekkor bocsánatot kértem Szimat emlékeitől, mert ő legalább éjjel vigyázott holt urára, de az utódok közül – bizony – se éjjel, se nappal, se panaszkodni, se imádkozni nem ment ki már senki.

Illyés Gyula: Búcsú

Jobboldalamon kedvesem
Balfelől a lebukó nap
Már fordul lassan a világ
Az ifjúság még rámkiált
Haraggal és utat mutat -
Öleljed át hát vállamat
Aztán borítsd rám köpenyem
Füstölög, mint tűzáldozat
Lobog a foszló táj körül
Fönt a cserjésből villogón
Kitűnnek a gyalogutak
Vekeződik már a távol
Nézd a jövődöt hogy lángol
Azon azon kell mennem át
Utolérni az életem
Kivívni egy igaz hazát -
Mit balfelől csókolt a nap
Csókold meg jobbról arcomat
Mondd csak bátorításodat
Ím fölkelek közületek
Követni némán sorsomat
Vissza-visszaintegetek.

Mahatma Gandhi csodálatos tükörképe

A piton megfojtotta a mérges kígyót, miközben a mérges kígyó megharapta. Mindketten meghaltak. Az egyik megfulladt, a másik az erős méregtől. Ez egy pontos ábrázolása annak, hogy az emberek hogyan pusztítják el magukat.

A barátságok, a kapcsolatok egyszerűen véget érnek.

A családok végül széthullanak, mert az egyik mindig jobb akar lenni a másiknál.

Az emberek önzők és elkényeztetik magukat.

Elrontod mások céljait, hogy növeld az egódat és a felsőbbrendűségi érzésedet, mások pletykával, irigységgel, hazugsággal és rágalmazással mérgezik a körülöttük élőket, amíg el nem pusztítják egymást.

Ne legyél a melletted lévő mérgezője. Ne öld meg az álmait.

Légy békés!!! Legyen boldog az életed!

Legyél bátorítás az emberek számára! A világnak már így is túl sok kritikusa van.

Kosztolányi Dezső: Jó hír

Ó, repülő, ki járod az égbolt
pusztáit e hős, marcona mezben,
fényes szíjakkal, fölfedezőként
s hajadban a csillagok illata érzik:
mondj végre egy szót ennek a fáradt,
kétségbe hullott emberiségnek,
öngyilkosoknak és a hitetlen
költőknek is, kik földre borulnak:
nemcsak rekordról: adj te nagyobb hírt,
nagy hírt, igaz hírt, add ama jó hírt,
mit ősi népek vettek örülve.
Láttál-e roppant fényt a magasban?
Láttál-e jelt, hogy érdemes élni?
Láttál-e ott fenn néha egy angyalt?

Önzetlen szeretet

A szüleim 55 évig voltak házások.

Egy reggel, amikor anyám lement apámnak reggelit készíteni, szívrohamot kapott és elesett. Apám felemelte, ahogy tudta, és betette őt az autóba. Teljes sebességgel, a közlekedési lámpákat figyelmen kívül hagyva hajtott vele a kórházba. Mikorra megérkezett, a felesége halott volt.

A temetés alatt apám hallgatag volt, tekintete a ködbe veszett. Alig sírt.

Aznap este mi gyerekek is csatlakoztunk hozzá.

A fájdalom és a nosztalgia légkörében szép történetek jutottak eszünkbe.

Apánk megkérte a bátyámat, aki teológus, hogy mondja meg neki, hol lehet anya most ebben a pillanatban.

A bátyám beszélni kezdett a halál utáni életről, mi pedig találgattunk, vajon anyánk most hol lehet.

Apám mindezt figyelmesen hallgatta... Hirtelen megkért minket, hogy vigyük ki a temetőbe.

"Apa!" - válaszoltuk, "este 11 óra van, most nem mehetünk a temetőbe!"

Felemelte a hangját, és merev tekintettel azt mondta: "Ne vitatkozzatok velem kérlek, ne vitatkozzatok azzal az emberrel, aki most vesztette el 55 év után a feleségét!"

Egy pillanat alatt tiszteletteljes csend termett, és nem vitatkoztunk tovább.

Kimentünk a temetőbe, és engedélyt kértünk az éjjeliőrtől, hogy bemehessünk. Zseblámpával botorkáltunk el a sírig.

Apám megsimogatta a halmot, imádkozott, mi gyerekek, meghatódva néztük a jelenetet: Ő ezt mondta...

"Eltelt 55 év... tudjátok? Senki sem beszélhet igaz szeretetről, ha fogalma sincs arról, milyen egy nővel megosztani az életet".

Szünetet tartott, és megtörölte az arcát.

"Ő és én, együtt voltunk abban a válságban amikor..munkahelyet váltottam..."

- folytatta. "Összepakoltunk amikor eladtuk a házat, és elköltöztünk a városból. Megosztottuk az örömet, hogy láthattuk a gyerekeinket befejezni az iskolát és karriert csináltak... Egymás mellett gyászoltuk, amikor szeretteink távoztak, s együtt imádkoztunk néhány kórház várótermében. Támogattuk egymást a fájdalomban, megöleltük egymást karácsonykor és megbocsájtottuk a hibáinkat..."

Gyerekeim, ez most már elmúlt... és én boldog vagyok, tudjátok miért?

Mert előttem ment el. Neki nem kell átélnie ezt a kint és fájdalmat, hogy eltemessen, hogy egyedül maradjon a távozásom után.

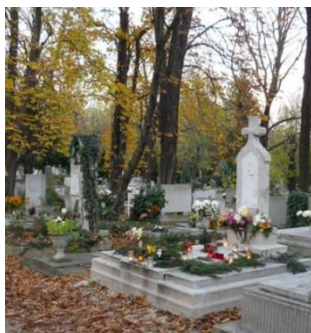
Én vagyok az, akinek ezt át kell élnie, és hálát adok Istennek. Annyira szeretem őt, hogy nem szerettem volna, ha szenvednie kell..."

Amikor apám befejezte a beszédet, a testvéreimnek és nekem könnyek csordultak végig az arcunkon. Megöleltük, és ő vigasztalt meg minket:

"Semmi baj nincs... hazamehetünk, ez egy szép nap volt "

Azon az estén megértettem, hogy mi az igazi mély szeretet... ami távol áll a

romantikától, nem sok köze van az erotikához, vagy a szexhez.
Inkább ahhoz a munkához kötődik, ami kiegészít, a törődéshez és minden máshoz, ami az igaz szeretethez kapcsolódik, amelyet két igazán elkötelezett ember vall.
(~Forrás: net~)

Gyurcsó István: Hiányoddal

Könnyű annak, kinek te vagy az élet,
kinek reggelihez te vagy a cukor,
Te fűszerezed csókkal az ebédet:

kinek vacsora után te vagy a bor.
Jó a társnak, kinek te vagy a társa:
a magányosság ne tudd meg, mily nehéz.

„Akkor szomorúságtok örömmre fordul....”

Nehéz volt látni a szenvedését. Évek óta kínozza a sok veszteség érzése: lassan elveszítette testi erejét, nem tudott járni, nem tudta magát ellátni. Kiszolgáltatottá vált. Pedig egész életében ezért könyörgött, hogy csak másokra ne szoruljon! És évekig mindenben, a legintimebb testi szükségleteiben is rászorultta vált a segítségre. Aztán elveszítette a tiszta gondolkodását. Néha nem tudta, hol van, ilyenkor mindig követelte, hogy vigyék haza. Mikor „kivilágosodott”, sok mindenre visszaemlékezett a ködös állapotban történekről. Ez volt a legnagyobb szenvedése. A körülötte lévőknek is – mert ezzel szemben a legtehetetlenebb az ember.

Jó lett volna kibújni ebből a nehéz helyzetből. Hogy is? Nem lehetett. Ez túl volt az ember hatáskörén. Mikor jön a megváltás? Jaj, de inkább ne jöjjön, mert az csak egyféleképpen történhet! Inkább mégis így...!

Sok súrlódás, sok fájdalom, sok „miért” – és folyamatos érés, csiszolódás. Hogyan? Megértve, hogy van az emberen túl Valaki, aki jobban tudja a miérteket. Hinni, hogy Ő nem kínoz - vagyis, mindennek értelme van. Elfogadni, alázattal belesimulva ebbe a jót akaró, de nehéz próbát adó kézbe. Kölcsönösen: a szenvedő és a szenvedőt kísérők egyaránt.

És egyszer csak betelt az idő. Bármikor történik, mindig váratlanul jön. Egy kerek hétig tartott. AJÁNDÉK lett ez a hét. Minimálisra szűkült kommunikációs lehetőségek – már nem forog a nyelv, nem mozdul a kéz.

Egy nyelv működik a szeretet és hála kifejezésére és észlelésére - szavak nincsenek, csak a szemek beszélnek. Kölcsonösen, elfogadva ezt a korlátozottságot – bölcsen, szelíden, megadással. Ebben összeforrtak a segítők egymással és a szenvedővel. Évek hiábavalónak tűnt kínjai égtek el egy pillanat alatt ebben a szeretetben. És nem maradt más, csak HÁLA MINDENÉRT.

Akkor elszállhatott egy utolsó sóhajjal. Tovább nem lehetett kísérni – az már nem az élők földje volt.

Sírás a veszteség felett – jó sírás! De Ő megszabadult örökre a szenvedéstől - ez az öröm a szomorúságban.

BEÉRETTE – és segíthettünk ebben – HÁLA ÉRTE! /P.M./

Fenyő László: Őszi búcsúzás

I.

Hadd illesszem mégegyszer
arcomat
harangszó-illetett
orcádba táj,
mielőtt lepereg
búcsúm mint szélütött lomb -

mert íme útra kelek:
új zarándok-ösvény,
vegyül az út porával
hajléktalan sóhajom,

fújja a fukar ősz
fölleghajtó köpenyem
melyet már nehéz messzeség
lepert el...

II.

Borzong az este,
szétmetszett kézfogásunk
sír a szélben:
az árva tenyér nem felejtheti el
azt a meleget
mit ujjába súgott
a másik szeretet...

Kiss Benedek: Az ajándék ősz

Ajándék ez az ősz,
ezek a birsalma-sárga éjszakák,
ajándék
szemed rebbenése is, ha
megfodrozza a világ
mind északibbra forduló szele,
mert úgy vagyunk már,
mint akik nem sokat várnak,
tenyerünk teli mégis

mindújra simogatással, dióval.

Álmodó vérednek volt igaza, mikor
tavaszunk betetőzván
azt súgta:
kezdjünk bátran a nyárba,
s miattad, éretted, most, lám,
az ősz is megszerettem.

Gellért Oszkár: Ki kérdez engem?

Ki kérdez engem, ha nem írok verset,
Ki kérdez engem, hallgató költőt:
Miért a süket szünetek?
Hitvesem, anyám, fiam.
Néhány barát, lélekben testvér.
S éjjente a halál.

Óh hova lett, hova lett az az idő,
Mikor éjjente a csillagot égbolt
S nappal a napfény kérdezett?
S én feleltem mindig. S megszületett a dal.

S ha jártam tengereken:
A hullám kérdezett.
S ha jártam hegyek között:
A szikla kérdezett.
Erdőben a fáz, mezőn a búza s a búzavirág.
Hajnalban a rigók, este a fülemilék.

Most hallgatnak bennem mind.
Várják,
Míg egyszer újra kérdez az Isten.

Fenyő László: Vers, te maradtál

Íme megint csak te maradtál
vers, kibe most úgy kapaszkodom,
görcsös lélekkel, mint a rab
az ég kékjébe, ritka sétán.

Tudom, hogy betegség vagy,
kudarcc, menekülés,
sebeim meleg arca
tebenned hűl halottá:
kegyetlen sebhedés.

S mégis ragaszkodom
hozzád, ragaszkodom,
mint anyaemléjéhez
a bölcsőből kinőtt
fiú ragaszkodik,
mint gyerekkora arany
játékaihoz a
felnőtt, akit kilöktek
a szürke időbe,
a szürke férfikor tájaira, hogy pergő
robotban izzadságos
kenyerét megkeresse!

Moré Balázs: Egyre csendesebben

Van egy másik világ, létezik,
a tenger alatt, a tenger fölött,
a zúgó hullámok mögött
egy másik világ rejtezik.

Én láttam, és szemem elvakult
a nagy fénytől, amely ott ragyog!
Azóta néma és vak vagyok,
a kulcs a tengerbe hullt.

Aki ismeri, nem beszélhet róla,
mert ez a legnagyobb titok.
Takarjátok el arcotok,
ha mégis eljönne az óra...

Ha tudnád, ha csak megsejtenéd,
hogy a felszín alatt mi rejtezik!
Van egy másik világ, létezik –
és egyre csendesebben int feléd.

(A pleterjei karthauzi kolostorból)

Hogy lesz azután???

Két kis magzat beszélget egy anya hasában.

- Te hiszel a születés utáni életben?

- Hát, a születés után valaminek következnie kell. Talán itt is azért vagyunk, hogy felkészüljünk arra, ami ezután következik.

- Butaság, semmiféle élet nem létezik a születés után. Egyébként is, hogy nézne ki?

- Azt pontosan nem tudom, de szerintem több fény lesz ott, mint itt. Talán a saját lábunkon fogunk járni, és majd a szájunkkal eszünk.

- Hát ez ostobaság! Járnai nem lehet. És szájjal enni - ez meg végképp nevetséges! Hiszen mi a köldökzsinóron keresztül táplálkozunk. De mondok én neked valamit: a születés utáni életet kizárhatjuk, mert a köldökzsinór már most túlságosan rövid.

- De, de, valami biztosan lesz. Csak valószínűleg minden egy kicsit másképp, mint amihez itt hozzászoktunk.

- De hát onnan még soha senki nem tért vissza. A születéssel az élet egyszerűen véget ér. Különben is, az élet nem más, mint örökös zsúfoltság a sötétben.

- Én nem tudom pontosan, milyen lesz, ha megszületünk, de mindenesetre meglátjuk a mamát, és ő majd gondoskodik rólunk.

- A mamát? Te hiszel a mamában? És szerinted ő mégis hol van?

- Hát mindenütt, körülöttünk! Benne és neki köszönhetően élünk.

Nélküle egyáltalán nem lennénk.

- Ezt nem hiszem! Én soha, semmiféle mamát nem láttam, tehát nyilvánvaló, hogy nincs is.

- No, de néha, amikor csendben vagyunk, halljuk, ahogy énekel, és azt is érezzük, ahogy simogatja körülöttünk a világot. Tudod, én tényleg azt hiszem, hogy az igazi élet még csak ezután vár ránk!

Gyógyító szeretet

- Az a rossz - mondta az orvos -, hogy Galambos bácsinak elment az életkedve. Mindig akkor van baj, ha a beteg feladta a küzdelmet. Majd hozzátette. - Az élni akarás a legjobb orvosság.

Az egyik nap Galambos bácsi maga mellé ültette a feleségét.

- Elmegyek, anyjuk. Nincs már nekem miért élnem.

Galambos néni megfogta a férje lesaványodott, vékony kezét, és ránézett az öregre.

- Hát én? Én már nem számítok? Énértem nem érdemes élned?

Az asszony hangjában annyi szeretet volt, hogy attól három haldokló is meggyógyult volna.

Galambos bácsi meglepődött, és arra gondolt, hogy ennél szebb szerelmi vallomást még fiatal korában sem mondott neki a felesége.

Amikor a doktor legközelebb eljött, fejcsóválva vallotta be Galambos néninek, hogy nem tudja mi történt, de a férje jobban van. Két hét után az öreg felkelt az ágyból, a harmadik héten kiment az udvarra, egy hónap múlva pedig elkísérte a feleségét a boltba. Hazafelé még a teli szatyrot is ő akarta volna vinni, de az asszony ezt nem engedte.

Ettől kezdve együtt mentek mindenhova. Eleinte úgy jártak, hogy Galambos néni belekarolt a férjébe, aztán a karon fogásból kézen fogás lett, majd az, hogy egy-egy ujjukat összefűzték, mintha tizenéves kamaszok lettek volna. Mindig lassan lépegettek, mint akiknek rengeteg idejük van. Inkább csak sétáltak, andalogtak. A szemben jövők néha mosolyogtak rajtuk, de ők nem törődtek ezzel.

Egyszer egy régi ismerős megállította őket, és megkérdezte.

- Tán ifjú szerelmesek vagytok?

Galambos bácsi mosolyogva helyesbített.

- Öreg szerelmesek! S ez sokkal-sokkal többet jelent.

Értelmetlen volna?

Volt egy fiú, aki nem szeretett az apja házában lakni az állandó „fegyelmezés” miatt.

- Ha nem használod, kapcsold ki a ventilátort!
- A szobádban megy a tévé, te meg sehol nem vagy. Hallgattasd el!
- Zárd be az ajtót!
- Ne pazarold a vizet!

A fiú nem szerette, ha az apja ilyen aprósággal zaklatta. De el kellett viselnie ezt, egészen addig a bizonyos napig, amikor úgy döntött, hogy elmegy egy állásinterjúra.

„Amint megkapom ezt az állást, elhagyom a várost – gondolta. – Nem akarok többé panaszt hallani az apámtól.”

Amikor az interjúra ment, az édesapja ezt tanácsolta neki:

- Válaszolj a feltett kérdésekre habozás nélkül. Ha nem is tudod a választ, azt is mondd meg bizalommal.

A fiú megérkezett az interjú helyszínére, és rájött, hogy nincsenek biztonsági őrök az ajtóban. Habár nyitva volt az ajtó, valószínűleg kellemetlen volt az át- vagy belépő embereknek. Ezért becsukta az ajtót, és belépett az udvarba. Gyönyörű virágok voltak az út mindkét oldalán, de a kertész nyitva felejtette a csapot, és a tömlőből folyt a víz. Túlcserült a víz az úton. A fiú felkapta a tömlőt, és más növény mellé tette, amelynek vízre volt szüksége.

A recepción senki sem volt, azonban értesítés jött, hogy az interjú az első emeleten lesz. A fiú lassan felmászott a lépcsőn.

Délelőtt 10 órakor még égett a lámpa, valószínűleg előző este felejtették úgy. Emlékezett az apja figyelmeztetésére. „Miért hagyod el a szobát anélkül hogy lekapcsolnád a villanyt?” Úgy tűnt, mintha most is hallaná őt. Még a gondolatától is bosszankodva, megkereste a kapcsolót, és lekapcsolta a villanyt. Az emeleten egy nagy teremben látott több embert állni, várva a sorukra.

Megszámolta az embereket, és megkérdezte magától, van-e esélye arra, hogy megkapja az állást.

Némi szorongással belépett a terembe, és az ajtó melletti üdvözlőszőnyegre lépett, de rájött, hogy fejjel lefelé van fordítva. Átfordította a szőnyeget az eredeti helyzetébe. A szokást nehéz elfelejteni.

Sok férfit látott belépni a kihallgató szobába, majd onnan egy másik ajtón távozni.

Tehát senki sem tudta, hogy mit kérdeznek az interjún.

Amikor sorra került, némi aggodalommal megállt a munkáltató előtt.

Az illetékes elvette az iratait, és anélkül, hogy megnézte volna, ezt kérdezte.

- Mikor tud munkába állni?

Ő így szólt.

- Ez egy beugratós kérdés, amit az interjúmon feltesznek, vagy nehéz megkapni az állást?

– Maga mit gondol? – kérdezte tőle a főnök. Aztán így folytatta: – Mi nem teszünk fel kérdéseket senkinek, mert úgy gondoljuk, hogy azokon keresztül nem tudjuk értékelni a képességét. Ezért a mi teszünk az ember hozzáállásának értékelése. Lefuttattunk néhány tesztet a jelöltek viselkedése alapján, és megfigyelő kamerákon keresztül figyeltük őket. Egyikük sem jött ma ide, hogy tegyen valamit, és becsukja az ajtót, lekapcsolja a villanyt, elhelyezze a tömlőt, helyre tegye az üdvözlőszőnyeget. Maga volt az egyetlen, aki ezt tette! Szóval, úgy döntöttünk, hogy magát választjuk a munkára – közölte a főnök.

A fiú mindig küzdött az apja fegyelmezésével, de most rájött, hogy ennek révén kapta meg az első munkáját.

Minden, amit a szüleink mondanak nekünk, csak a saját javunkat szolgálja, szép jövőt kívánva nekünk! Ahhoz, hogy értékes emberi lényé váljunk, el kell fogadnunk a rossz szokást és viselkedést megszüntető dorgálást, korrigálást és útmutatást. Ezt csinálják a szüleink, amikor fegyelmezik minket.

Az apánk ötévesen a tanítónk; huszonévesen „rosszfiú” számunkra, de útmutató az élethez.

Az anyák elmehetnek a gyerekeik házába, ha megöregszenek, de az apa nem tudja, hogyan kell ezt csinálni.

Nincs értelme bántani a szüleidet, amikor még élnek, nehogy megbánd, amikor majd elmennek. Mindig tisztelettel bánj velük!" (~Forrás: net~)

Fair play – igaz történet

Évekkel ezelőtt a Seattle-i paraolimpiai játékokon 9, mind mentálisan, vagy fizikailag sérült atléta állt fel a 100 méteres futás startvonalához. A pisztolylövés felhangzásakor elkezdődött a verseny, ahol mindegyikük (bár nem mindenki a lábain futva), a cél felé törekedett a beérkezés és a győzelem reményében.

A nagy igyekezetben egyszer csak az egyik fiú elesett az aszfalton és jó néhányat bukfencezett, majd elkezdett sírni. A többi 8 versenyző hallotta a sírást, lelassított és hátranézett. Majd mindegyikük megállt és visszafordult. Az egyik Down-kóros lány leült mellé, megpuszilta és megkérdezte, hogy jobban érzi-e magát. Segítettek neki felállni, majd mind a 9-en összekapaszkodtak és együtt sétáltak be a célvonalon. A stadionban pedig a nézők felálltak és percekig tapsoltak.

V I C C O L D A L

Gyönyörű metálkék Porsche száguld az autópályán. Egyszer csak balról elsuhan mellette egy Trabant. A vezetője átkiabál:

– Ismeri a Trabantot?

A dolog bosszantja a Porsche tulajdonosát, és nagyobb sebességre kapcsol, megelőzvé a Trabantot. Két perc múlva újra elhúz mellette a Trabant:

– Ismeri a Trabantot?

– A pimasz! – hördül fel a porschés, és padlóig nyomja a gázt.

Megelőzi a Trabantot, ám az hamarosan ismét elzúg mellette:

– Ismeri a Trabantot?

– Igen! – kiáltja megadóan a porchés.

– Akkor mondja meg, hogy lehet leállítani!

Egy porszívóügynök betolakodik egy házba, és a háziasszony minden tiltakozása ellenére nagy rakás száraz szemetet szór a szoba közepére.

A nő felháborodik:

- Mit képzelsz?

- Asszonyom, ígérem, amit ez a csodálatos porszívó nem szed fel, én magam fogom megenni.

- Akkor teszek rá magának egy kis tejszínhabot, mert áram nincs a házban.

Egy hölgy találkozik az orvosával az utcán. Hogy megspóroljon egy drága vizitet, rögtön megkérdezi:

- Doktor úr, napok óta itt szúr a hátam. Mit csináljak, hogy elmúljon?

- Mindjárt megmondom - feleli szelíden az orvos, - csak tessék levetkőzni, hogy megvizsgálhassam.

A fogorvos kinyitja a rendelő ajtaját, és ámulva látja, hogy két férfi a lapokat dühösen csapkodva kártyázik a váróban.

- Mit csinálnak itt, Uraim? –kérdi megütközve.

- Ultizunk! – hangzik a válasz. – Az megy be először fogat húzatni, aki veszít.

A szórakozott professzorhoz így szól a felesége munkába indulás előtt:

- Ne felejtsd el, hogy elköltözünk az új lakásba. Délután gyere egyből oda. A prof. persze elfelejti, és hazaérkezvén, tűnődve dörmög a bajsza alatt az üres lakásban:

- Aha, tehát nem jó helyen járok. De mit is mondott az asszony, hova költözünk?

Mivel nem jut eszébe az új cím, kimegy az utcára, ahol meglát egy kislányt. Megszólítja. - Kislány! Nem láttál erre egy teherautót sok bútorral megpakolva?

- De igen! - válaszolja a kislány.

- És nem tudod véletlenül, hova mentek?

- Dehogynem, apa. Gyere, megmutatom!

Egy baromfitenyésztő beül a helyi bárba és rendel egy üveg pezsgőt. A szomszéd asztalnál ülő hölgy megszólítja:

- Képzeld, én is épp pezsgőt rendeltem!

- Micsoda egybeesés! - mondta a férfi. - Nekem ma különleges napom van, így ünnepelek.

- Számomra is különleges a mai nap, én is ünnepelek!- mondta a hölgy.

- Micsoda egybeesés! Megkérdezhetem, mit ünnepel?

- A férjemmel régóta szerettünk volna gyermeket, és ma az orvosom megállapította, hogy végre terhes vagyok!

- Micsoda egybeesés! Én csirkéket nevelek, és a tyúkjaim évek óta sterilek, de ma végre elkezdtek tojni.

- Ez nagyszerű! - mondta a nő. - Hogy sikerült termékennyé tennie a tyúkokat?

- Egy másik kakassal - válaszolta a férfi.

A nő elmosolyodott. - Micsoda egybeesés!

Önnek egy jó éjt puszis üzenete érkezett. Kérjük, hogy a cuppanás után hunyja le szemét és álmodjon az üzenet küldőjével.

- Hiszel a szerelem első látásban, vagy elsétáljak előtted még egyszer??!!

- Volt olyan gyerekkori álmod, ami megvalósult?

- Igen. Amikor anyám húzta a hajamat, mindig azt kívántam, bár csak egy szál se lenne! Hát most nincs.

- Jövő héten a hazugságról fogok prédikálni. Hogy megértsétek, miről is van szó, olvassátok el Márk evangéliumának 17. részét. – mondta a pap

A következő vasárnap a szószékre lépve megkérdezte a híveket, hányan olvasták el Márk evangéliumának 17. részét. A templomban minden kéz a magasba emelkedik.

- Márk evangéliuma csak 16 részből áll - mondja a pap ravasz mosollyal az arcán. - Most pedig hallgassátok prédikációm a hazugságról!

Négy szerzetes ül egy szobában, egy bencés, egy domonkos, egy ferences és egy jezsuita, mondják az esti zsoltókat. Egyszer csak kialszik a lámpa. Mi történik? A bencés folytatja tovább, ő fejből is tudja az imát.

A domonkos prédikálni kezd a sötétségről és a világosságról.

A ferences köszönti sötétség testvérünket, majd fohászolni kezd Istenhez, hogy legyen ismét világos, és egyszer csak világosság lesz.

A jezsuita közben ugyanis kicserélte a biztosítékot.

